

# РЕШЕНИЕ

№ 38

гр. София, 05.01.2023 г.

## В ИМЕТО НА НАРОДА

**АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД - СОФИЯ-ГРАД, Трето отделение 16 състав,**  
в публично заседание на 19.10.2022 г. в следния състав:

**СЪДИЯ: Ралица Романова**

при участието на секретаря Елица Делчева, като разгледа дело номер **4752** по описа за **2022** година докладвано от съдията, и за да се произнесе взе предвид следното:

Производството е по реда на чл. 145 – 178 от Административно-процесуалния кодекс (АПК), във връзка с чл. 172, ал.4 от Закона за движението по пътищата (ЗДвП).

Образувано е по жалба вх. № 19470 от 26.05.2022 година, подадена от Г. Г. Д., ЕГН [ЕГН], с адрес: [населено място], ж.к. О. купел № 23, вх.В, ет.4, ап.64 1, чрез адвокат П. К., съдебен адрес: [населено място], [улица], вх. В, ет.5, ап.17, срещу заповед за налагане на принудителна административна мярка № 1133/03.05.2022 г., издадена от полицейски орган – младши автоконтрольор в отдел Пътна полиция, при Столична дирекция на вътрешните работи (СДВР), с която на Г. Г. Д. е наложена принудителна административна мярка по чл. 171, т. 1, б. „б” от ЗДвП - временно отнемане на свидетелството за управление на моторно превозно средство до решаване на въпроса за отговорността, но за не повече от осемнадесет месеца, считано от датата на отнемане.

В жалбата се поддържа, че заповедта е незаконосъобразна, издадена при неизяснена фактическа обстановка и липса на мотиви. Изразено е искане за отмяна на заповедта.

В съдебно заседание жалбоподателят не се явява. От страна на неговия процесуален представител се представя писмено становище, с което се поддържа жалбата и направеното искане за отмяна на оспорения акт.

Ответникът – младши автоконтрольор в отдел Пътна полиция в Столична дирекция на вътрешните работи, не се представлява и не заявява становище по жалбата.

Съдът, като обсъди становищата на страните и доказателствата по делото и направи

проверка, на основание чл. 168, ал. 1 от АПК, на законосъобразността на оспорената административна заповед приема за установени следните обстоятелства по делото: Със заповед за прилагане на принудителна административна мярка № 1133/03.05.2022 г., издадена от полицейски орган – младши автоконтрольор в отдел Пътна полиция, при Столична дирекция на вътрешните работи на Г. Г. Д. е наложена принудителна административна мярка по чл. 171, т. 1, б. „б” от ЗДвП - временно отнемане на свидетелството за управление на моторно превозно средство до решаване на въпроса за отговорността, но за не повече от осемнадесет месеца. С Акт за установяване на административно нарушение № GA 631393/03.05.2022 г. е констатирано, че на 03.05.2022 г. около 01:39 часа, в [населено място], по бул. Л. П., с посока на движение от ул. Г. Д. към бул. Ц. Й., Г. Г. Д. е управлявала лек автомобил М. Л. с рег. [рег.номер на МПС] , регистриран на К. Р. Д. ЕГН [ЕГН]. На кръстовището с бул. Ц. Й., при наличието на пътен знак Б 1 не пропуска и реализира леко пътно транспортно произшествие с движещия се срещу пътен знак Б 3 лек автомобил М. Г с рег. [рег.номер на МПС] . При извършена проверка с техническо средство алкотест дрегер 7510, с фабричен номер ARNJ 0024 за установяване на алкохол в издишания въздух Г. Г. Д. отказва да бъде проверена. Издаден е талон за медицинско изследване с № 086254. Видно от протокол за медицинско изследване и вземане на биологични проби за употреба на алкохол и/или наркотични вещества или техни аналози от 03.05.2022 г., лице, което се е представило като Г. Г. Д. се е явило за провеждане на медицинско изследване, но не са били взети проби, поради липса на документ за самоличност и закъснение при явяването.

При така установената фактическа обстановка съдът прави следните правни изводи: Жалбата е подадена до Административен съд София град на 16.05.2022 г. Оспорената заповед е връчена на Г. Д. на 03.05.2022 г. При тези данни съдът приема, че жалбата е подадена в преклузивния срок по чл. 149, ал. 1 от АПК. Жалбоподателят е надлежна страна по чл. 147, ал. 1 от АПК. Оспорва се подлежащ на оспорване административен акт. С оглед на изложеното, жалбата е допустима.

По същество, същата е неоснователна по следните съображения:

Съгласно чл. 170, ал.1 от ЗДвП контролът по спазване на правилата за движение и на изискванията, определени от закона и издадените въз основа на него нормативни актове, се осъществява от съответните служби по тази глава. По силата на чл. 165, ал.1, т. 1 от ЗДвП (ред. ДВ, бр. 2/2018 г.), определени от министъра на вътрешните работи служби контролират спазването на правилата за движение от участниците в движението, техническата изправност и обезопасяването на товарите на движещите се по пътя пътни превозни средства, като за целта служебните лица са длъжни да извършат проверката по безопасен начин, осигурявайки необходимата видимост, като на основание чл. 165, ал.2, т. 2 от ЗДвП, при изпълнение на функциите си по този закон определените от министъра на вътрешните работи служби имат право да изземват и задържат документите по т. 1 в допустимите от закона случаи. Представена е заповед № 81213-1524/09.12.2016 г., издадена от министъра на вътрешните работи, при условията на заместване (заповед № 81213-1496/06.12.2016 г. на министъра на вътрешните работи), с която по реда на чл. 165 от ЗДвП на директора на СДВР се възлагат правомощия да осъществява контрол по Закона за движението по пътищата. Издадена е заповед № 5133-1618/26.02.2018 г. на директора на СДВР, с която полицейските органи по чл. 142, ал.1, т. 1 от ЗМВР са оправомощени да прилагат с мотивирана заповед принудителните административни мерки по чл. 171, т.1,2,4 и 5,

б.”а” и т.б от ЗДвП. Оспореният индивидуален административен акт е издаден от младши автоконтрольор в отдел Пътна полиция в Столична дирекция на вътрешните работи, който е полицейски орган по чл. 142, ал.1, т. 1 от ЗМВР и следователно е компетентен орган, съгласно заповед № 513з-1618/26.02.2018 г. на директора на СДВР.

Заповедта е издадена в предвидената от закона форма, съгласно чл. 59 АПК, като съдържа необходимите, посочени в разпоредбата съществени реквизити и същата е мотивирана, съобразно изискванията на чл. 172, ал. 1 от ЗДвП.

В чл. 171 от ЗДвП са посочени принудителните административни мерки, които се прилагат за осигуряване безопасността на движението по пътищата и за преустановяване на административните нарушения. Съгласно чл. 171, т. 1, б. „б” от ЗДвП, която норма е посочена като правно основание за издаване на оспорената заповед, временно се отнема свидетелството за управление на моторно превозно средство на водач, който управлява моторно превозно средство с концентрация на алкохол в кръвта над 0, 5 на хиляда, установена с медицинско изследване или с техническо средство, определящо съдържанието на алкохол в кръвта чрез измерването му в издишания въздух, или е под въздействието на друго упойващо вещество, както и при отказ да бъде проверен с техническо средство или да даде кръв за медицинско изследване.

В случая водачът на МПС Г. Г. Д. е отказала да й бъде извършена проба за употреба на алкохол, наркотични и упойващи вещества, както с техническо средство, така и чрез медицинско изследване. Данни, които да установяват обратното не са представени от жалбоподателката, както пред органите на СДВР, така и в настоящото съдебно производство. С оглед на изложеното съдът приема за безспорно установено обстоятелството, че Г. Г. Д. е отказала да бъде проверена за наличие на употреба на алкохол, наркотични или упойващи вещества с техническо средство или да даде кръв за медицинско изследване. Отказът за изследване за наличие на употреба на алкохол, наркотични или упойващи вещества е самостоятелно основание за налагане на ПАМ по реда на чл. 171, т. 1, б. „б” от ЗДвП. Следователно, законосъобразен се явява изводът на административния орган за наличие на предпоставки по чл. 171, т., б. „б” от ЗДвП, на основание на която разпоредба е наложена процесната ПАМ „временно отнемане на свидетелството за управление на моторно превозно средство до решаване на въпроса за отговорността, но не повече от осемнадесет месеца”.

При тези данни съдът намира, че обжалваната заповед съставлява индивидуален административен акт, издаден от компетентния орган в предписаната от закона форма и при наличие на законоустановените в чл. 171, т. 1, б. „б” от ЗДвП предпоставки. По изложените съображения оспореният административен акт е законосъобразен, поради което жалбата като неоснователна следва да бъде отхвърлена.

Като взе предвид направените фактически и правни изводи и на основание чл. 172, ал. 2, предложение последно от АПК, Административен съд София град, III-то отделение, 16 състав

### РЕШИ:

ОТХВЪРЛЯ оспорването на Г. Г. Д., ЕГН [ЕГН], срещу заповед за налагане на принудителна административна мярка № 1133/03.05.2022 г., издадена от полицейски орган – младши автоконтрольор в отдел Пътна полиция, при Столична дирекция на

вътрешните работи.

Решението е окончателно и не подлежи на обжалване и протест.

Съдия: